

Báger Gusztáv

Az OECD 3. Világfóruma a tudásról és a politikáról

A 3. Világforum, az OECD eddigi legnagyobb létszámú rendezvénye 2009. október 27–30. között volt a dél-koreai Busan városában. A fórumon 103 országból 2200 résztvevő plenáris üléseken és 37 szekcióban 200 előadó közreműködésével foglalkozott a fejlődés feltérképezésének, a víziók felvázolásának és az életfeltételek javításának kérdéseivel a globális válság időszakában.

A FÓRUM ELŐZMÉNYEI

Az 1. fórum (Palermo, 2004) résztvevői közül csak néhányan sejtették annak az érdeklődésnek az intenzitását, amelyet ez az esemény elindított. A 2. fórum (Isztambul, 2007) már nagy előrelépés volt: több mint 1200 résztvevő cserélt eszmét arról, hogyan lehet mérni és elősegíteni a társadalmak fejlődését. Az erre vonatkozó elkötelezettség az Isztambuli Nyilatkozatban öltött testet. A nyilatkozatban nemzetközi konszenzus nyilvánult meg arról, hogy szükséges

- felvállalni a társadalmi (szocietal) fejlődés mérését úgy, hogy meghaladjuk az olyan hagyományos gazdasági mérőszámokat, mint például az egy főre jutó GDP;
- erősíteni a tényeken alapuló döntéshozatalt a társadalmi jólét növelése érdekében;

- elősegíteni az állampolgárok részvételét a társadalmi célok meghatározásában;
- növelni a közpolitikák elszámoltathatóságát.

E két OECD-fórumból fejlődött ki az a Globális Projekt Hálózat, amelynek tagjai partnerként – az OECD koordinálása mellett – a nemzetközi szervezetek (Európai Unió, ILO, INTOSAI, UNDP, Világbank stb.) és társult, illetve levelező tagként a különféle nemzeti szakmai tanácsadó szervezetek (statisztikai, civil, kommunikációs stb. szervezetek).

A Globális Projekt az Isztambuli Nyilatkozat céljainak elősegítése érdekében

- bátorítja a közösségeket, hogy foglalkozzanak a fejlődés tartalmának meghatározásával a XXI. században;
- elősegíti a szocietal fejlődés mérésével kapcsolatos „legjobb gyakorlatok” megismerését;
- ösztönzi az e témakörrel foglalkozó nemzeti és nemzetközi vitákat, és
- támogatja a statisztikai kapacitások fejlesztését, különösen a fejlődő országokban.

A 3. Világforum szervezésében jelentős szerepet játszó Globális Projekt munkáját segítő OECD Koordinációs Csoport hivatalosan 2009 év elején kezdte meg munkáját, amely egyben

az OECD-tagországoknak a társadalmi fejlődés mérésével kapcsolatos tapasztalatok megvitatásának fórumaként is szolgál.

A 3. Világforumhoz vezető út szempontjából fontos volt az a politikai momentum is, hogy *Nicolas Sarkozy* francia köztársasági elnök kezdeményezésére a gazdasági teljesítmény és a társadalmi fejlődés mérésével foglalkozó nemzetközi bizottság alakult (Stiglitz-bizottság), továbbá, hogy a G-20 országcsoport vezetői a 2009. szeptemberi csúcstalálkozón felhívást intéztek olyan mérési módszerek kialakítására, amelyek jobban kifejezik a gazdasági fejlődés társadalmi és környezeti dimenzióit.

A VILÁGFÓRUM MEGNYITÓJA

Lee Myung-bak, dél-koreai elnök üdvözlő beszédében bejelentette, hogy az adminisztráció az emberek megelégedettségének/boldogságának és az életminőség mérésére alkalmas indexet fejleszt ki, és több jóléti programot kezdeményez. E lépések alapvetőek Dél-Korea számára, hogy fejlett országgá váljon. Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy Dél-Korea az OECD legutolsó Boldogság Indexe (*Happiness Index*) szerint csak a 25. helyet foglalta el a 30 ország közül. Az országgrangsorban Dél-Koreát Lengyelország, Szlovákia, Mexikó, Magyarország és Törökország követte; Japán az ázsiai országok közül a legkedvezőbb 11. helyet foglalta el.

A dél-koreai elnök azt is kiemelte, hogy a gazdasági fejlődés jelenlegi paradigmája nem bizonyul hatékonynak a globális kérdések megoldására, továbbá hogy országa aktívan részt kíván venni azokban a nemzetközi erőfeszítésekben, amelyek célja a feltörekvő országok érdekeit is figyelembe vevő új világrend létrehozása. Ennek fontos eleme egy új növekedési modell kialakítása, amely nemcsak a fejlett országok, hanem a fejlődő nemzetek számára is előnyöket biztosít.

Megnyitó beszédében *Angel Gurría*, az OECD főtitkára a globalizációval – mint a fejlődés egyik meghatározó tényezőjével – kapcsolatban elmondta, hogy az általa megnyílt új lehetőségek mellett a globalizáció új kockázatokkal és feszültségekkel is jár, mivel fennáll a veszélye az egyenlőtlen fejlődésnek. Ezzel is összefüggésben ma nagy kihívást jelent, hogy szakadék van a hivatalos statisztikák által bemutatott gazdasági teljesítmény és aközött, ahogyan az emberek a saját életfeltételeiket érzékelik. Ez a jelenlegi válság előtti „jó” években is fennállt, de kiváltképpen kritikus a válság következményeként az elkövetkező években, ha a növekvő munkanélküliségre és a kormányzati sürgősségi mentőcsomagok hatásaira gondolunk. A szóban forgó szakadék kérdése a társadalmi bizalom szempontjából is fontos, hiszen féltő, hogy az emberek elvesztik bizalmukat a piacok és az intézmények iránt.

E kihívásokkal teli időben a szakadék a mért eredmény és az emberek észlelése között – hangsúlyozta – nem a hivatalos statisztikák alacsony minőségének, hanem azok nem megfelelő használatának a következménye. Ez az, ami ellentmondó elemzésekhez, rossz politikai céljelölésekhez és a politikai lépésekkel, a demokrácia működésével kapcsolatos bizalom megingásához vezet. Például a GDP alkalmas a piaci termelés mérésére. Az a folyamat azonban, hogy ezt az indikátort növekvő mértékben használták a háztartások fogyasztási lehetőségeinek, a jólét „proxy” mérésére, már helytelen, pontatlan eljárás volt.

Ma két meghatározó trend is alátámasztja azt a növekvő igényt, hogy „lépjünk túl a GDP-n”.

▶ Sok országban megjelentek az alulról jövő kezdeményezések a társadalmi jólét és a szocietal fejlődés specifikus aspektusainak meghatározására és mérésére.

▶ A nemzetközi szervezetekben már szinte bőséggel van azokból a kutatási projektekből és programokból, amelyek a társadalmi jólét és a szocietal fejlődés olyan aspektusait jelző muta-

tószámok kidolgozására irányulnak, mint a béke, a biztonság, a nemek egyenlősége, a szociális kohézió, a kormányzás és az emberi jogok. Ezek az indikátorok szinte naponta szerepelnek a médiában és a politikusok megnyilvánulásában.

Meghívott előadóként *Dr. Danilo Türk*, a Szlovén Köztársaság elnöke beszédében a társadalmi haladás és fejlődés mérésének kérdésével az emberi jogok, a nemzeti politikai döntéshozatal és a millenniumi fejlődési célok szempontjából foglalkozott. Az emberi jogok vonatkozásában rámutatott arra, hogy e széles jogi normák és eljárások a kormányzati tevékenységben valójában csak akkor tudnak érvényesülni, ha azokat összekapcsolják a gazdasági és társadalmi indikátorokkal, a jogi standardok és a statisztikai információk kéz a kézben léteznek. Jóllehet a gazdaságpolitika számára a GDP, illetve az egy főre jutó GDP általánosságban hasznos, egyértelmű az alkalmatlansága a társadalmi fejlődés mérésére, a gazdasági, társadalmi és kulturális jogok érvényesülésének értékelésére.

A nemzeti politikai döntéshozatalt érintő hatásokkal kapcsolatban rámutatott, hogy míg a GDP a fejlődő országokban továbbra is a társadalmi fejlődés lényeges mutatószáma lehet, a fejlett iparosodott országokban e mutató nem felel meg a fenntarthatóság követelményeinek: csak a mai jövedelemnövekedést méri, és nem jelzi megfelelően a jövőre vonatkozó növekedést. Kiemelte azt is, hogy a jelenlegi válság utáni döntéshozatalban új módon szükséges kezelni a fizetett munka és más személyes tevékenységek, a munka szervezésének (például az otthoni munkavégzésnek) és a civil szféra szerepének a kérdését.

Szlovénia elnöke a Millenniumi Fejlesztési Célokkal kapcsolatban rámutatott, hogy végrehajtásuk nem kiegyensúlyozott és általánosságban elmarad a várakozásoktól. Módszertani szempontból viszont sikernek tekinthető, hogy a célokat kifejező indikátorok köre mesz-

sze szélesebb, mint a GDP, illetve az egy főre jutó GDP kizárólagos alkalmazása.

ÚJ PARADIGMÁK A FEJLŐDÉS MÉRÉSÉRE

A társadalmi fejlődés¹ jobb méréséhez szükséges új paradigmákról *Joseph Stiglitz* Nobel-díjas professzor, a Stiglitz-bizottság elnökeként tartott vitaindító főelőadást. Az általa vezetett bizottság célja a GDP – mint a gazdasági teljesítmény és a társadalmi fejlődés mutatószáma – korlátainak meghatározása és annak tanulmányozása volt, hogy milyen kiegészítő információkkal lehet e fejlődést jobban mérni. Ehhez kiinduló szempontként a már említett, a mért eredmény és az emberek észlelése közötti szakadék jelensége szolgált, ami különösen Franciaországban és az Egyesült Királyságban ásta alá a hivatalos statisztika iránti bizalmat, ahol csak a lakosság egyharmada bíz a hivatalos adatokban.

A bizottság munkájában egyrészt sokoldalúan mutatta be a GDP használatából adódó torzításokat, másrészt következetesen érvényesítette azt a szemléletet, hogy megkülönböztette egymástól a jelenlegi jólét és a fenntarthatóság követelményeit és értékelését. Tevékenységének fontos üzenete az is, hogy ideje a gazdasági tevékenység mérési rendszerét úgy megváltoztatni, hogy jobban fejezze ki a modern gazdaságban lezajló strukturális változásokat, különös tekintettel a közszféra szerepének növekedésére az olyan kollektív javak szolgáltatásával, mint a biztonság, az egészségügyi ellátás és az oktatás. A kihívás ezzel kapcsolatban az, hogy – miközben a GDP alkalmas a termékek és szolgáltatások értékének a mérésére – a kormányzati szektorban ez nem érvényesül megfelelően, hiszen az outputot gyakran egyszerűen a ráfordított inputokkal mérjük: amennyiben tehát a kormányzati kiadások nőnek, az output akkor is emelkedik, ha a közpénzek elköltése pazarló módon történik. Például az elmúlt 60

évben a kormányzati szektor GDP aránya 21,4 százalékról 38,6 százalékra nőtt az USA-ban, 27,6 százalékról 52,7 százalékra Franciaországban, 34,2 százalékról 47,6 százalékra az Egyesült Királyságban és 30,4 százalékról 44,0 százalékra Németországban. A korábban meglévő viszonylag kisebb probléma mára így vált nagyobb mértékűvé.

A bizottság főbb megállapításai és javaslatai a következők voltak:

- az anyagi jólét értékelésekor inkább a jövedelmet és a fogyasztást kell figyelembe venni, mint a termelést;
- szükséges a háztartások távlati lehetőségeinek sokoldalú vizsgálata;
- a jövedelmi és a fogyasztási helyzet mellett nagy figyelmet kell fordítani a gazdagságra (vagyonra) is;
- kiemelt jelentőséggel bír a jövedelmek, a fogyasztás és a gazdagság (vagyon) eloszlásának vizsgálata;
- a jövedelmek mérését szükséges kiszélesíteni a nem piaci tevékenységek felé;
- tekintettel arra, hogy a jólét többdimenziós fogalom, objektív és szubjektív dimenzióinak figyelembevétele egyaránt fontos:
 - ▶ az élet minőségének mutatói átfogó módon értékeljék az egyenlőtlenségeket is,
 - ▶ a beszámolók az életminőség különböző területei között teremtsenek személyekre vonatkozóan kapcsolatot, és ezt az információt használják fel a különböző területekre vonatkozó politikák meghatározása során,
 - ▶ a statisztikai hivatalok nyújtsanak információt az életminőség különböző dimenzióinak aggregálásához, lehetővé téve a különböző indexek összeállítását,
 - ▶ a kutatások mellett a statisztikai hivatalok tevékenysége is terjedjen ki az emberek szubjektív életminőségének vizsgálatára;
- a fenntarthatóság mérése és értékelése végett a gazdasági és pénzügyi indexek meg-

határozása során pragmatikus megközelítéseket indokolt alkalmazni;

- a környezeti fenntarthatóság érdekében a fizikai jellegű indikátorok egy jól megválasztott együttesének alkalmazására van szükség.

A vitaindító főelőadás opponensei és a hozzászólók többsége egyetértett a bizottság üzenetével és javaslataival, így a szükséges változtatások irányával. Jóllehet – mint hangoztatták – nincs tökéletes mérési rendszer, de a javasolt változtatások az emberek, a környezeti feltételek és a politikai és gazdasági fenntarthatóság szempontjából jelentős előrelépést tesznek lehetővé a társadalmi és gazdasági fejlődés mérése és értékelése szempontjából.

Egyetértve a bizottság javaslataival, az egyik opponens *David Gruen*, az ausztrál Pénzügyminisztérium Makrogazdasági Főcsoportjának igazgatója arról számolt be, hogy az ausztrál Pénzügyminisztérium tevékenysége számára a jóléti keret képezi a kiindulópontot és a GDP korlátait felismerve máris alternatív mérési módszereket alkalmaznak a társadalmi haladás mérésére.

Az elhangzott – például *Pali Lehobla*, a Dél-Afriakai Statisztikai Hivatal vezetője részéről – szkeptikus vélemények szerint a javasoltak ellenére még mindig nehezen értelmezhető a társadalmi haladás tartalma, különösen annak humán komponense, ami a szociális kohéziót és spirituális értékeket illeti. Abban viszont mindenki egyetértett, hogy a bizottság munkáját a javaslatok konkretizálása végett nemzetközi és nemzeti síkon egyaránt folytatni szükséges.

ÚJ POLITIKÁK, INTÉZKEDÉSEK, MAGATARTÁSOK

A fórum előadói és a viták nagyszámú aktív résztvevői miközben értékelték a Stiglitz-bizottság által megfogalmazott paradigmaváltást, amely szerint a társadalmi fejlődést jobban mérő indikátorok számára a korábban fel-

sorolt kiegészítő információkra van szükség és más, megfelelő módon kell bemutatni a statisztikai információkat, nagyszámú kapcsolódó esetről, programról, változtatási javaslatról tájékoztatták egymást. Közülük – e beszámoló keretében – csak néhány rövid ismertetésére nyílik mód.

Geoff Mulgan, a Londoni Young Foundation igazgatója szerint a GDP megfeleléséről és korlátairól folyó vita egy olyan szélesebb változási folyamatnak a része, amelyben a társadalmak azoknak a tényezőknek a számbavételét keresik, amelyek értékesek számukra. Ezért a korábbinál ma nagyobb figyelem kíséri a mérési eredmények integrálását a kormányzati döntéshozatalba, amellyel kapcsolatban új jelenségek a mennyiségi célok kijelölése a stratégiai tervekben (például az USA-ban és az Egyesült Királyságban), a nyitott koordinációs módszerek alkalmazása az EU-ban, a teljesítményalapú menedzsment módszereinek egyre kiterjedtebb alkalmazása a közszektorban és mélyebb párbeszéd a prioritásokról a társadalommal.

László Pintér, a Kanadai Fenntartható Fejlődés Nemzetközi Intézete Mérési és Értékelési Intézetének az igazgatója – a Bellagioban elfogadott elvekből kiindulva – a fenntartható fejlődés követelményeit szem előtt tartva szintén széles körben értelmezi a társadalmi és gazdasági teljesítmények mérésének korszerűsítési feladatát, és egy új tudományterület, a „fenntarthatósági tudomány” kialakulását feltételezi. Ennek meghatározó elvei a következők:

- 1 irányít mutató vízió;
- 2 lényeges körülmények;
- 3 megfelelő alkalmazási tér;
- 4 hivatkozási keret és indikátorok;
- 5 átláthatóság;
- 6 hatékony kommunikáció;
- 7 széles körű részvétel;
- 8 folytathatóság és kapacitás.

Jon Hall, az OECD Társadalmi Haladás Mérésével Foglalkozó Globális Projekt igazgatója az indikátorfogalom három tartalmi jellemzőjé-

nek az indikátor elvi keretét, magát az indikátort és az indikátor használhatóságának értékét tartja. Az utóbbit növeli, ha világos az indikátor célja, valóságos az értéke, a döntési folyamatba illeszkedően használható, valamint hosszú távra szóló és rugalmas. Felhasználási oldalról az indikátornak pedig alkalmasnak kell lennie egyrészt a politika alakítására, másrészt az emberek véleményének kifejezésére.

Mark Orkin, a Dél-Afrikai Irányításfejlesztési Intézet (SAMDI) főigazgatója – viszont fontos gyakorlati tapasztalatként – az abból adódó indikátorok túlzott burjánzására mutatott rá, amelyekkel a Millenniumi Development Célok hiányosságainak a kiküszöbölését kívánták elérni. A tapasztalt kritikátlan módszertani eklekticizmussal szemben olyan integrált, átlátható és elérhető mutatószámok kialakítását javasolta, amelyek kifejezik a fenntarthatóság követelményeit globális és nemzeti szinten egyaránt.

Andrew Ellis, a Demokrácia és a Választási Segítség Nemzetközi Intézetének (IDEA) ázsiai és csendes-óceáni igazgatója arra hívta fel a figyelmet, hogy sok fejlődő országban a nemzeti célokat nem a belső politikai küzdő felek, hanem helyettük túl nagy szerepet játszanak a nemzetközi támogató tényezők. Ezért a fejlődést kifejező társadalmi és gazdasági teljesítmények mérési folyamatában a hazai intézményeknek és módszertani szempontból a nemzetközi rangsorok elterjedt módszerének alkalmazása helyett az országspecifikus átfogó elemzéseknek kell adni meghatározó szerepet.

Az előadók és a vitában résztvevők többször érintették a statisztikusok szerepét a javasolt mérési reformfolyamatban. Természetesen voltak, akik – noha kifejezett kritikát nem fogalmaztak meg velük szemben – szükségét érezték, hogy megvédjék a statisztikusokat. A többségi vélemény azonban egyértelműen az volt, hogy a statisztikai hivatalok számára szükséges és célszerű megfelelő korszerűsítésekkel elérni, hogy csökkenjen a szakadék a hivatalos és a társadalmilag releváns információk

között. Ilyenekre több területen is szükség van, például az emberi jogok, a demokrácia és a kormányzás teljesítményének mérésében.² Egy másik ilyen terület az életminőséget kifejező szubjektív mérések szemléletének alkalmazása az általában követett objektív mérések mellett. Ezzel kapcsolatban értékes, követendő munkáról számolt be *Insill Yi*, a Dél-Koreai Statisztikai Hivatal vezetője, a fórum helyi szervező bizottságának elnöke. A fentebb már említett, az életminőséget kifejező indexet – 10 területre bontott 480 indikátorra alapozva – úgy dolgozzák ki, hogy az objektív index mellett a szubjektív indexet is meghatározzák, amelynek segítségével csökkenteni kívánják a szakadékot a hivatalos és a társadalmilag releváns információk között.

A statisztikai és a kutatási mutatószámok összekapcsolására tett sikeres programról számolt be *Ulla Rosenström*, a Finn Miniszterelnöki Hivatal projektmenedzsere. A hivatal – az OECD 2. (Isztambuli) fórumának ösztönzése nyomán – egy új indikátorprojektet indított, amely kapcsolódik ahhoz az erőfeszítéshez, amelyet a finn kormány a valóság alapú döntéshozatali kultúra megerősítése érdekében tesz. A megvalósíthatósági tanulmány javaslatai alapján – a Miniszterelnöki Hivatal és a Finn Statisztikai Hivatal közös erőfeszítéseinek eredményeként – 2009-ben olyan új FINDIKATOR információs szolgálatot indítottak el, amely tartalmazza a leggyakrabban használt indikátorokat, azokat folyamatosan naprakészen tartja, és hozzájuk a felhasználók bármikor hozzáférnek.

A Világforumon az Állami Számvevőszékek Világszervezete (INTOSAI) Nemzeti Kulcsindikátorokkal Foglalkozó Munkacsoportjának elnöke és szakértői (az utóbbiak külön szekcióban) számolhattak be munkájukról. *Sergey V. Stepashin*, az Orosz Számvevőszék és egyben a munkacsoport elnöke ismertette a munkacsoport célját: olyan nemzeti kulcsindikátorok kidolgozását, amelyek javítják a számvevőszékek

tevékenységének hatékonyságát, elősegítik a kockázatok objektív kiértékelését. E munka – az OECD és az INTOSAI között megkötött szerződés alapján – az OECD Globális Projektjével szoros együttműködésben folyik.

Bernice Steinhardt, az Amerikai Egyesült Államok Számvevőszéke (GAO) Stratégiai Kérdésekkel Foglalkozó Csoportjának az igazgatója hangsúlyozta, hogy a kormányzati célok elérésének fontos feltétele a kormányzati intézmények egymás közötti, illetve az intézmények és a magánszektor közötti együttműködés erősítése. A nemzeti kulcsindikátorok rendszerei nagymértékben segíteni tudják ezt az együttműködést, de a transzparencia és az elszámoltathatóság érvényesülését is. Ezért a GAO aktívan segíti ezt a munkát. Ismertette annak a számvevőszékek körében 2007-ben végzett felmérésnek az eredményeit is, amelynek célja a nemzeti kulcsindikátor-rendszerek azonosítása, minősítése és felhasználási jellemzőinek megismerése volt.

Alexander A. Piskunov, az Orosz Számvevőszék számvevője, a munkacsoport titkárságának vezetője a nemzeti kulcsindikátor-rendszerek kidolgozásának szükségességét a fejlesztési stratégiák, forгатókönyvek kiértékelésének követelményeivel és a teljesítmény-ellenőrzések sokoldalúbb megalapozásával indokolta.

E sorok írója az Állami Számvevőszék, valamint Kutató Intézetének képviselőjeként a munkacsoport egyik, a tudás alapú gazdaság és társadalom indikátoraival foglalkozó projektjének fogalmi kereteit, indikátorait és az indikátorok fejlesztésének szükséges irányait az Európai Unió, Finnország és Magyarország tapasztalatai alapján ismertette.

Ulrike Mandl, az Osztrák Számvevőszék Stratégiai Tervezési Főosztályának közgazdásza előadásában az EU Lisszaboni Stratégiájának kulcsindikátor-rendszerével, *Wojciech Misiąg*, a Lengyel Számvevőszék elnökének tanácsadója pedig a kulcsindikátoroknak az ellenőrzésben betölthető szerepével foglalkozott.

AZ OECD TOVÁBBI KÖTELEZETTSÉGVÁLLALÁSAI³

Az OECD folytatja a Globális Projekt Hálózatnak – mint a haladás és jólét fontosságát szorgalmazó mozgalomnak – a teljes támogatását. Programjában szerepel egy újabb hasonló Világfórum megrendezése.

Megállapítható, hogy a Stiglitz-bizottság jelentése újult ösztönzést és konkrét irányt adott annak a folyamatnak, amit az OECD kezdeményezett. A szervezet felvállalja, hogy ebben vezető szerepet játszik különösen a következő három területen.

► *Prioritások meghatározása a statisztikai fejlesztések számára:* az OECD helyet ad a bizottság javaslatait megvalósító folyamatnak. Ezért meghívja az OECD-bizottságokat (és így a tagországokat, valamint a megfigyelőket), hogy fontolják meg, hogyan kapcsolódik munkájuk a társadalmi haladás, fejlődés méréséhez és hogyan tudnak hozzájárulni a Stiglitz-bizottság javaslatainak a megvalósításához.

► *Intézkedések, módszerek és eszközök kidolgozása:* az OECD felszólítást kapott arra, hogy kifejlessze a jólét új indikátorainak kidolgozásához szükséges módszertanokat és eszközöket, valamint a megtett intézkedéseket jóléti perspektívába helyezze. Ezzel kapcsolatban

konkrét statisztikai összeállítások és tanulmányok várhatók 2010–2011-ben.

► *A politikai döntéshozatal javítása:* az OECD a jólétet szolgáló hatékonyabb intézkedésekkel növeli politikai döntéshozatal szerepét. A szervezet támogatja a jólét kulcsdimenzióira vonatkozó politikák hatásáról tájékoztató indikátorok felhasználását a különböző területek döntéshozói számára. Továbbá, megfontolása tárgyát képezi egy monográfiasorozat elindítása közös címmel, szerkezettel és szemlélettel. Az egyes monográfiák a jólét egy-egy fő területével (például egészségügy) foglalkoznak és tárgyalják: (1) a szóban forgó terület eredményeit (például a népesség különböző rétegeinek helyzetét), (2) az eredményeket kiváltó okokat (például orvosi szolgáltatások, életstílus és környezeti tényezők), és (3) azokat a különféle politikákat, amelyek befolyásolják az okokat és az eredményeket (például egészségellátó rendszerek, környezetvédelmi politikák).

Az OECD az említett munkák megvalósítását koordinálja az OECD- és nem OECD-tagországokkal (az illetékes bizottságokon keresztül), valamint más nemzetközi szervezetekkel. E tevékenység kapcsolódni fog más horizontális OECD-projektekkel is, különösen a Zöld Növekedési Stratégiával.

JEGYZETEK

¹ A Világfórum munkájában a társadalmi fejlődésre tudatosan a social progress kifejezést használták és nem a GDP-hez kapcsolódó, korábban használatos social development fogalmat. Jelen beszámoló ennek ellenére alkalmazza a „fejlődés” kifejezést, jóllehet a „haladás” jobban tükrözné a fogalom tartalmának a változását.

² A szükséges módszertan kidolgozására az OECD 2004-ben elindította az úgynevezett METAGORA-

(Measuring Democracy, Human Rights and Governance) projektet, amely a Statisztikai Partnerség a Fejlődéséért a XXI. században elnevezésű projekt (PARIS21) részét képezi.

³ Forrás: Measuring and Fostering Well-being and Progress: The OECD Roadmap (Summary) Busan, 29 October, 2009